

EZELTJE BALKEMA EN HET BOERENBEEST

In de wei van boer Balkema stond een ezel. Het was maar een klein dier. Zijn vacht was ruig. Op zijn kop zat zoveel haar, dat het wel een hoedje leek. Zijn lange oren stonden recht omhoog en ze draaiden heen en weer, om maar niks te missen van wat er gebeuren kon.

Er gebeurde niet veel in de wei. Soms zei het ezeltje iets; Als het boos was, wat bijna nooit gebeurde. Als het vrolijk was, wat vaker voorkwam, of als het iets wilde vragen. Dan zei het: 'Ie-haa!...Ie-haa!...', wat van alles kon betekenen.

Veel antwoord kreeg het ezeltje niet. Alleen ezels verstaan die taal. En ezeltje Balkema was maar alleen. Tenminste, als ezel.

Aan de andere kant van het hek stond de koe van boer Loeistra, die gaf soms antwoord. Dan riep ze: 'Meuh!... Meuh!...' Ze was een vriendelijke koe, maar ze begreep ezeltje Balkema niet. Ze was een koe, geen ezel.

Aan de andere kant van de wei lag het erf van boer Balkema. Daar gebeurde heel wat meer, vreemde dingen soms. En er liepen andere beesten rond. Sommige waren klein, sommige groot, weer andere tussen groot en klein in.

Van die beesten kwamen er maar een paar soms bij hem in de wei: de hond, die blafte vaak naar hem, iets waaraan hij een hekel had; de kippen, die liepen soms achter hem aan, iets wat hem niet stoorde. Dan was er nog de kat, maar die ging zijn eigen gang.

Op een dag liet de boer het hek open staan. Ezeltje Balkema wilde vragen waarom, en het riep: 'Ie-haa... Ie-haa!...'

Maar de boer hoorde hem niet. Op het erf stond een groot beest dat veel lawaai maakte. Ezeltje Balkema had het beest veel vaker gezien en gehoord, maar hij wist niet wat het voor dier was. Bij zichzelf noemde hij het: Boerenbeest.

Boerenbeest was geen koe en zeker geen ezel. Het had ronde poten: twee grote achter en twee kleinere voor. Als dat tenminste de voorkant was, want het had geen kop, alleen maar een lijf, of het was alleen een kop en het had geen lijf.

Vaak zat de boer er bovenop. Dan riep Boerenbeest: 'MOEM-moem- moem- moem- MOEM- moem- moem- moem- MOEM- moem- moem- moem...' En het bewoog over het pad langs de wei. Verderop verdween het meestal op de akkers. Daar bleef het soms de hele dag aan het werk.

Ezeltje Balkema luisterde altijd naar het vreemde dier. Het had zoveel te vertellen, al wist hij niet wat.

Op die dag wandelde het ezeltje nieuwsgierig naar het open hek. Even bleef het staan. Het keek om zich heen naar het pad, naar het erf, naar de boerderij, waar boer Balkema in de stal

was verdwenen. Daarna keek het naar Boerenbeest, dat daar stond te brommen en te stampen.

Ezeltje Balkema wilde weten wat er aan de hand was, dus het riep: `Ie-haa!... Ie-haa!...', maar kon zichzelf niet horen. Alle ezels nog aan toe, wat maakte Boerenbeest weer een lawaai. En wat was het groot, als je er dichtbij stond. Veel groter dan een ezel, groter zelfs dan koe Loeistra, en die was echt niet klein.

Ezeltje Balkema liep dichterbij. Kon hij maar verstaan wat Boerenbeest hem wilde vertellen. Maar net als altijd riep het: `MOEM- moem- moem- moem- MOEM- moem- moem- moem...'

Kon hij het beest maar een keer verstaan, dacht het ezeltje. En hij probeerde, of hij tussen dat ge-moem-moem iets ezels kon horen. Maar dat lukte ook nu niet. Was Boerenbeest boos? Was het blij? Wilde het iets vragen? Was het misschien jarig vandaag? Ezeltje Balkema wist het niet. Hij wist alleen dat Boerenbeest maar door-moemde en door-moemde, en maar niet ophield.

Opeens, in al die herrie, kreeg ezeltje Balkema een idee: Hij was op een keer zijn stem kwijt geweest. Toen had hij een hele dag niet kunnen balken. Dit was het omgekeerde: Boerenbeest had natuurlijk de NIET-KUNNEN-OPHOUDEN ziekte.

En daar stond het nu te brullen en te roepen. En als het nou ezels was geweest, dan kon je er tenminste nog iets van verstaan. Maar nu riep het alleen maar: `MOEM- moem -moem -moem- MOEM- moem- moem- moem...' En dat was iets heel anders dan: `Ie-haa!... Ie-haa...', of zelfs: `Meuh!... meuh!...'

Ezeltje Balkema dacht diep na. Hij moest iets doen, maar wat?

Hij dacht nog dieper na, en nog dieper. Hij balkte driemaal, al kon hij zichzelf niet verstaan. Maar na de derde balk wist hij plotseling wat hij moest doen. Hij zou Boerenbeest aan het schrikken maken. Dat hielp vast wel. En hij wist ook al hoe hij dat zou doen. Het was de manier die ezels voor zoiets eeuwenlang gebruikten.

Ezeltje Balkema draaide zich om, zette zich met zijn voorhoeven schrap en trapte met de beide andere naar achteren, zo hard hij kon...

Hij raakte Boerenbeest vol tegen de zijkant. Meteen was het stil. Zo stil dat het ezeltje zichzelf weer kon horen balken. Dat deed het twee keer als groet. Boerenbeest zei niks terug. Maar dat hoefde ook niet, het had al genoeg lawaai gemaakt.

Vrolijk liep ezeltje Balkema terug de wei in. Verderop stond koe Loeistra te kijken. `Meuh!', riep de koe.

`Ik snap wat je bedoelt,' balkte het ezeltje in zijn eigen ezelse taal. En: `Ik heb Boerenbeest geholpen.'

Achter hem deed boer Balkema het hek dicht.